

ASERTIVITA - ANEB JAK SE BRÁNIT PITOMČÁM

Ášter½, 22 listopad 2016

Také se vám stává, že kdy vás nějaký mizera nařve, ať už ji na útěchu, v obchodě, v práci víte tu správnou odpověď na jeho hulvátství, ať kdy už jste venku na schodech nebo doma, kdy to pokoušíte rodině nebo přátelům. Na tohle jsem byla dlouho expert, stojíc za dvěma jsem se ptala sama sebe : "Proč jsi sakra neřekla, že .."

Tahle ta moje "nepohotovost"; má "třeba" celé roky. V prostředí mě známém, u těch, které znáte dobře, se mi to nestávalo, tam jsem našla pohotovou repliku nebo bonmot ihned. Když ale povýšená referentka finančního úřadu vyhodila se slovy : "Srovnejte si to v hlavě", pak v papírech a pokud se vám to povede, o "em" silně pochybuji, pánové. "Easu ovšem už moc nemáte, no, vynecháte-li holí, tak to možná stihnete." Vypadla jsem z její kanceláře a ješt jsem jí za to poděkovala. Tahle tuna sádla (na hlavě květák, mastný obličej házel prasátka jak zrcadlo), mě utělo jak malou holku a já měla vztek, děsný vztek. Ne na ni, ale na sebe. Tehdy jsem se rozhodla, že s tím musím něco udělat. Uvědomila jsem si, že už roky jsem členem spolku "EPRINT" (Pěkrásné, prudce inteligentní), kde, dalo by se říci, je hlavní postavou Máť, která by mohla asertivní chování využívat. Ano, ona byla ta pravá, na koho se obrátit. "No, když jsi z nich podlaná, tak se nediv, pravila Máť na mé náky. "Je na tobě, totiž, jak se bojíš. Narovnej hřbet, najdi oči nepřítelů, zabodni a neuhn! A do něj. Nejlaskavěji, jak to ty dokážeš, s hubou od ucha k uchu." "Až bude pravdu? Jdu na to. První obětí mého "asertivního" chování byl doktor na pohotovosti. Patrikovi bylo "patnáct", zvracel a teplota mu stoupala. Vybral si pátek večer. Vlasta, rodinný lékař, se tenkrát válela na Kubě (zatímco její muž tam pomáhal Castrovi budovat socialismus). V sobotu mu bylo už mnohem hůř, teplota neklesala. Vydala jsem ho do auta a jela na pohotovost. V "ekárně" nebyla ani noha. Nesměle jsem zaklepala na nápis "Neklepat !!!". Když jde dítěti o život, tak na nápisy kašlete. Za pět minut vykoukla sestra. Sdělila jsem jí potěšení mého syna : "Musíte počkat, ale počkejte dál." Vypsala papír. Ordinace požádala zela prázdnou. "Položte ho sem." Ukázala na bílé kanape, které nevidělo "istící" prostředí od Velké "ijnov". Dala jsem pod dítě, cvakající zubama, deku. Sestra zaklepala na dveře za ordinací. Nic. Za dalších patnáct minut vykrácel ze zadních dveří doktor. Vypadal jak Trautenberg, rukama si moulal rozespale oči, na vousu měl ješt "ášť snídani". Dítě se rozešlo. "Uklidněte ho." Zavelel. Hladila jsem "voucí" dítě, leč marně. Lékař v sloup a poslal mě sednout si. Trautenberg, místo, aby se začal staral o mé "umírající" "voucí" dítě, klesl na zem za svým stolem a tupě na něj zíral.

"Nepodíváte se na něj?" "Začala jsem nesměle." "Jo, ať se uklidní." Vydloužil si poslední ospalek z oka. A já začala být "asertivní". "Vztek mi bublal mezi srdcem a hrtanem." "Pane doktore, mohu se na něco zeptat?" "Hmm." "Proč děláte tuhle práci?" "Vykouzlii jsem páně vztek, něco, co mělo být úsměv." "Co?" "vykulil na mě prázavá oka." "Víte, nezlobte se, ale na vás je vidět, jak vás to tady nebaví a jak vás ti pacienti serou a jak jsou vám ukradení." "To jsem asi trochu páněhnala, lekla jsem se." "Já být vámi, tak se na to tady vykašlu a děláme něco, co mě bude bavit. Těba prodávat boty, nebo tak něco." "Chrlila jsem ze sebe takovým tempem, že to zaujalo i mé dítě a to páněstalo "vát. Když se neb maminka, tak se asi nemusím bát ani já, usoudilo." "No "ěnská co" "Už stál." "Paní!" "postavila jsem se taky." "Jméno si páně "te na tom papíře co vám dala sestě "ka." "Dítě jsem zabalila do deky a zamířila ke dveřím." "Kam to jako jdete?" "Ptal se už nasupený doktor." "K lékař, váš "ený, to c nemocné, víte." "Vykouzlii jsem milý úsměv. Tedy doufám, že tak vypadal." "Musíte uznat, že nemáme lehkou práci, jsem tu už dvanáct hodin ..." "Začal smílivě." "Já mám nemocné dítě, mám o něj strach a váš "e problémy má momentálně nezajímají. Ostatně vám bych už nesvětila ani na "scaron; e morě." "Páněznám, byla jsem poněkud hysterická, ale když jde o mé dítě, navíc korunního prince celého rodu, tak sedlám koně a jdu do boje." "Ukažte dejte mi ho." "A ne " jsem se nadála, vzal mi ho z náruče a položil na kanape. A najednou to bylo : "Otevřmi pusinku, táááák, te se nám chlapák nadýchne, sestro EKG, "scaron; ikula, ty siláku..."

Po páněhodině pánělivé prohlídky, injekci gamaglobulinu, vypsál tři recepty. Doporučil mi studené zábaly nohou a : "Kdyby něco, tak sestra vám dá "íslo a zavolejte. Jsem tu do večera." Na rozloučenou mi podal ruku, na kterou by, podle mého, měl mít zbrojní pas. Hned v pondělí jsem dala na finančníku položila papíry na stůl : "to je. Na nic jsem nepřítelů, nic jsem nenařve. Na to jsem prostě páně "blbá. Jedině vy jste ta osoba, která odhalí všechny chyby a nedostatky. Děkuji pánědem." Než stačila odpovědět, popáněála jsem jí s americkým úsměvem hezký den a vypadla z kanceláře s tím, že se spáchám, proto "e jdu k tomu holí... Už hezký z útěchu nic nepřítelů. Dáma urážlivě nařve, co hledala, spí "scaron; nehledala nic. Jen měla touhu někoho nakopnout, proto "e někdo těba páněd chvíli nakopl ji. Páně "tí "tí reklamaci rádia jsem si vystála v Elektroworldu frontu : "Jo, počkejte to technikám." "Pravil ten za pultíkem a začal vyplňovat mě "dávám " známý formulář." "Omyl mladý muž, nepočkejte, lete." "Řekla jsem klidně s úsměvem." "Já to rádio totiž nechci, je to potěší a já k téhle značce ztratila důvěru, chtěla bych zaplatit peníze." "To nejde, to musí posoudit technici." "Opáčil mladý muž." "Dle reklamačního "ádu to jde." "Opáněla jsem já." "Vraťte mi many a je to vyřízeno, to rádio nechci." "Paní za vámi stojí dost dlouhá fronta, vy ty lidi zdrá "ujete." "Nedal se." "To je mi opravdu moc líto, ale pokud mi dle reklamačního "ádu nevrátíte peníze, ta fronta bude ješt delší." "Bylo hodinu do zavření." "Platí vám páně "asy?" "Mile jsem se usmála." "Ne. Ale technici musí ..." "Pokusil se. Páně "ru "ila jsem ho." "Nemusí váš "ený. Podívejte

já mám Á•asu dost. BuÁ• lísteÁ•ek k pokladnÁ•, nebo si budeme spolu Á•íst v reklamaÁ•ním Á•TMádu.“ Milý úsmÁ•v. „Rozhodnutí je na vás. Ta fronta roste, vám tu roste, nepÁ•TMíjemné. Vidím to na pÁ•TMesÁ•as.“ZaÁ•al vyplÁ•ovat formuláÁ•TM na vrácení penÁ•z. Pán za mnou se ozval: „To bylo lepší neÁ•¼ v kinÁ•. Vy teda máte nervy.“ Smál se. JeštÁ• Á•¼e nevidÁ•l, Á•¼e zbytky mých nervÁ• jsou nÁ•jak divnÁ• zašmodrchané klubko kdesi hodnÁ•. Ano, nebát se hlásit se o svá práva, nebát se Á•TMíci, co chci a co nechci, a hlavnÁ• na tom trvat. Narovnat záda, hlavu nahoru a dívat se pÁ•TMímo do oÁ•í, neuhnout. A usmívat se, i kdyby se chtÁ•lo Á•lovÁ•ku Á•TMvát a ronit krokodýlí slzy. Zkroušený, bázlivý a nejistý Á•lovÁ•k bývá snadnou obÁ•tí tÁ•ch, kteÁ•TMí si potÁ•TMebují spravít své vlastní pošní sebevÁ•domí na druhých lidech. Díky Májenko. Funguje to! ERMA (Pozn. red.: super, co Á•TMíkáte?)